

Kilencven évvel Trianon után

Vannak a történelemnek szavai: geográfiai megnevezései, amelyek baljós mitikus fénytörésbe kerültek nyomban egy-egy tragikus történelmi esemény után. A mi történelmünkben ilyen: Muhi, Mohács, Nagymajtény, Világos és Trianon. Az első a középkori magyar állam első nagy megpróbáltatására: a tatár had győzelmére, a második a török hódoltság kezdetére, a harmadik a kuruc szabadságharc bukására, a negyedik az 1848-1849-es szabadságharc vereségére, végül az ötödik a történelmi magyar állam feldarabolására utal. Nem pusztán földrajzi elnevezések ezek, nemcsak a térképeken található, hanem a nemzet sorsában és emlékezetében, mintegy megszabva a soron következő évtizedek, évszázadok történelmét. Nem mindegyiknek volt végzetesen örökérvényű hatása a nemzeti történelemre: a nagy tragédiákat nem egyszer követte a lelki megújulás és a közös erőgyűjtés korszaka. Muhi után igen hamar elkövetkezett az újabb felemelkedés, végpontján Mátyás király birodalmával, Mohács után másfél évszázadnak kellett eltelnie, amíg az ország területi egysége helyreállt, Nagymajtény után néhány évtized múltán következett Mária Terézia korának országos gyarapodása, Világos után két évtizeddel pedig a (minden kétértelműsége ellenére is) sikeres polgári korszak. Trianon után (leszámítva a második világháború alatti átmeneti jóvátételt) igazából semmi, ami változtatott volna az akkori gyilkos határozatokon. A nemzet mai drámáinak mögöttes terében is ott rejlik Trianon, ott rejlenek az elüszkösödött trianoni sebek.

De lássuk magát a történetet. Tíz esztendő híján egy évszázada: 1920. június 4-én a Versailles melletti Nagy Trianon palotában Benárd Ágoston munkaügyi és népjóléti miniszter, valamint Drasche-Lázár Alfréd rendkívüli követ és meghatalmazott miniszter (a magyar kormány megbízottaiként) aláírták a Magyarország és a Szövetséges és Társult Hatalmak (a Brit Birodalom, Franciaország, Olaszország, az Egyesült Államok, Japán, Kína, valamint több kisebb állam, így Görögország, Portugália, Panama, Nicaragua, továbbá a szomszédos államok: Románia, Cseh-Szlovákia és a Szerb-Horvát-Szlovén Királyság) között megkötött békeszerződést, amely Trianoni Szerződés néven

vonult be a történelembe, és vált a huszadik századi magyar történelem talán legvégzetesebb eseményévé. A békeszerződés lezárta a magyar történelem ezeresztendő folyamatát, és mindenképpen lezárta azt a több mint kétszáz esztendő folyamatot, amely a török uralom felszámolása: a három részre szakított ország állami egységének helyreállítása óta eltelt.

Ebben a két évszázadra kiterjedő korszakban Magyarország nem volt teljes mértékben a maga ura (és ez természetesen kihatott az első világháború korának eseményeire is). A több történelmi államterületet magába foglaló Habsburg-birodalom egyik részét alkotta, mindazonáltal elismert tagja volt az európai nemzetek közösségének, és egészen a világháború kitöréséig egyszerre élvezhette a birodalom nagyhatalmi állásából eredő előnyöket, mindenelekőt a birodalom keretei között létrejött „közös piac” előnyeit és a belső függetlenséget, amely a nemzeti állam kiépítésének mindinkább fokozódó lehetőségével járt együtt. Kétségtelen, hogy a magyar állam akkori vezetői nem használták ki ezeket a lehetőségeket, és nem alakítottak ki olyan nemzeti stratégiát, amely alkalmas lett volna arra, hogy történelmi és világpolitikai válságok (például egy vesztes háború) esetére megőrizze a történelmi államterületet.

A magyar politikai vezető csoportoknak az 1867-es kiegyezéstől a világháború végéig a történelem éppen ötven esztendőt adott arra, hogy konszolidálják a dualista államszerkezetben adott előnyöket. Kedvetlenül kell megállapítanunk, hogy nem éltek ezzel a lehetőséggel: egyrészt konzerválták azt a korszerűtlen társadalmi és hatalmi berendezkedést, amely sem szociális, sem politikai tekintetben nem felelt meg az európai (a nyugati) normáknak (nem felelt meg a Monarchiában a Lajtán-túlton: az osztrák örökös tartományokban, illetve Csehországban kialakult normáknak sem), másrészt képtelenek voltak arra, hogy valamilyen választ adjanak azokra a kérdésekre, amelyek az ország vegyes etnikai összetételéből adódtak. Az első kihívás következetes szociális és politikai reformokat követelt volna, így a nagybirtokos rendszer valamilyen reformját, természetesen nem annak a radikális meg-

oldásnak a jegyében, amely a második világháború után bekövetkezett, hanem egy józan nemzeti politika érvényesítésével, amely az állam megerősítése érdekében is érvényt kíván szerezni a szociális igazságosság elveinek. Ugyancsak a történelem követelte volna meg a paraszti és munkásrétegek bevonását az állam irányításába, tehát a választójog kiterjesztését, a helyi autonómiák rendszerének fokozatos kiépítését, végül pedig egy „keleti Svájc” típusú államszerkezet létrehozását, az ország (Horvátország nélküli) lakosságának 46%-át kitevő nem magyar (nemzetiségi) népesség szolidaritásának megnyerése és egy „magyarországi (hungarus) patriotizmus” érzésének kialakítása céljából. Ez a „hungarus” patriotizmus korábban sem volt ismeretlen a magyarországi németek, a kárpátaljai ruszinok, a felvidéki szlovákok (tótok) és az asszimiláns zsidók körében, inkább csak a románok és a szerbek álltak szemben azzal az identitással, amelynek kialakítása, meggyökereztetése olyan fontos stratégiai cél lett volna. A „hungarus” patriotizmus eszméje különben nem pusztán a baloldali értelmiség (a Huszadik Század körül gyülekező „polgári radikálisok”) javasolta volt, megfelelt volna a régi Magyarország politikai hagyományainak is, amely a vajdaságok és bánágok rendszerével hasznosan tudta artikulálni a regionális érdekeket.

A dualista korszak magyarországi kormányait kétségkívül igen nagy történelmi felelősség terhelte amiatt, hogy nem szánták el magukat radikális intézkedésekre az országos igazgatás olyan átalakítása mellett, amely legalább bizonyos mértékben eleget tett volna a mindinkább megerősödő nemzeti kisebbségek követeléseinek, csökkentette volna a magyar államra nehezedő belső és külső nyomást, és megfelelt volna a Deák Ferenc-féle 1868-as „nemzetiségi törvény” előírásainak. Ez a törvény, amely az akkori Európa egyik vagy éppen egyetlen valóban liberális szellemű nemzetiségi jogszabálya volt, és tág teret adott a kisebbségi népcsoportok önigazgatásának, eleve csökkenthette volna az országban működő centrifugális erőket és bizonyos eredménnyel vehette volna fel a küzdelmet a szerb és a román irredentával szemben. A budapesti kormányok stratégiai megoldás helyett olcsó politikai taktikákhoz folyamodtak, pusztán rendőri vagy sajtórendészeti kérdésnek tekintve a nemzetiségi megmozdulásokat. Időnként néhány hétre betiltottak egy-egy szerb, román vagy szlovák lapot, bírósági eljárást indítottak egy-egy újságíró vagy agitátor ellen, néhány heti kényelmes államfogházi pihenőre ítélve őket (mint Octavian Gogát, aki a váci államfogházban időzve a közeli vendéglőből hozatta a fegyőrök-

kel az ebédet és hölgylátogatókat fogadhatott). Ezek a sajtórendészeti eljárások azonban nem érhették el céljukat: az irredenta megfékezését, legfeljebb felborzolták a kisebbségi közvéleményt és magyarelles hangulatot keltettek a kisebbségi értelmiség körében, valamint az angol és a francia politikai életben.

A történelmi helyzet veszedelmeinek egyáltalán nem volt tudatában a magyar közvélemény. Nagyon is megszívlelendő lett volna az a figyelmeztetés, amely az osztrák-magyar trónörökös ellen elkövetett szarajevói merénylet utáni napokban (1914. július 5-én, még a Szerbiának átadott hadüzenet előtt) a szociáldemokrata Népszavában volt olvasható: „Történelmi fordulatok előtt áll az osztrák-magyar abszolutizmus. Messziről idehallik régi vetélytársa, az orosz cárizmus fegyverkezésének a csörgése. Itt a határán üvölt a nemzeti önérzetében megbántott, a gazdasági életében nyomorba döntött Szerbia átkozódó jajongása. A határain belül pedig fenyegetően emeli föl a fejét a délszláv, a román, az olasz irredenta, a mindenfajta nemzetek felé kívánczása ebből a monarchiából. Ha valaha, hát most kellene ennek az abszolutizmusnak nagyszerű és hősi mozdulattal ledobnia magáról minden középkori cafrangot, minden bürokrata pedánságot, most kellene kiölnie szívéből minden középkori gögöt, most kellene eldobnia minden korbácsát. Ha valaha, hát most népjogokat két kézzel öntőnek, demokráciáért száz nyelvvel harcolónak kellene lennie, ha valaha, hát most bölcsnek, fölényesnek, zseniálisnak, találékonyak, a népek és osztályok érzéseikhez és érzékenységéhez simulónak kellene lennie, - ha nem akar csúfosan elpusztulni.”

Mint tudjuk: a Monarchia csúfosan elpusztult, és vele együtt a történelmi Magyarország is megbukott (alig maradt belőle valami). A dualista állam ugyanis sem gazdasági, sem politikai és legkevésbé katonai értelemben nem volt felkészülve egy tartós háborúra, még hozzá egy világháborúra. A Monarchián és természetesen Magyarországon belül először is következetes és radikális reformokat kellett volna bevezetni és érvényesíteni, nemcsak társadalmi és politikai, hanem államszerkezeti reformokat is. Vagyis a dualista államszerkezetet egy valóban föderális jellegű szerkezettel kellett volna felváltani – ebben az értelemben a Monarchia a kimúlása után vagy fél évszázaddal később létrejövő Európai Unió előképe és csírája lehetett volna. Vagyis 1867 után engedni kellett volna azoknak a prágai törekvéseknek, amelyek Ausztria és Magyarország mellett a történelmi cseh állam belső önállóságának kialakítását szorgalmazták egy „trialista” szerkezet kialakítása által, sőt enged-

ni kellett volna azoknak a délszláv (horvát, szlovén, szerb) törekvéseknek, amelyek a Monarchián belül egy délszláv állam kialakítását célozták meg. Vagyis a dualista szerkezet helyett egy „tetralista” szerkezetet lehetett volna kialakítani, amely a nagy közép-európai föderációt kétségtelenül ellenállóbbá tette volna a centrifugális törekvésekkel: a szerb és a román irredentával szemben. Persze az államszerkezeti reformok és a belső demokratikus átalakulás érdekében el kellett volna kerülni a háborús kalandokat, a Monarchia és vele együtt a történelmi Magyarország sorsát ugyanis végül az első világháború pecsételte meg: háború nélkül nem lett volna Trianon (ahogy a második világháborús hadbalépés nélkül is valamit, például Észak-Erdélyt, meg lehetett volna őrizni az 1938-1940-es területi revízió eredményeiből, és a történelmi magyar állam legfeljebb átalakult volna, de nem bomlott volna fel. Mindez azt mutatja, hogy a Monarchiának mint nagy közép-európai hatalomnak a bukásáért nemcsak a nacionalista szenvedélyektől fűtött közép-európai kisleányok: szerbek, horvátok, románok, szlovákok, csehek voltak a felelősök, hanem a minden előrelátást és stratégiai döntéshozatali képességet nélkülöző osztrák-magyar vezetés is súlyosan felelős.

Az első világháborús hadbalépés, miként azt már akkor (1914-ben) az ország legvilágosabban látó elméi, mindenekelett Ady Endre és Babits Mihály, látták, a legkevésbé sem felelt meg a magyarság történelmi érdekeinek. Valójában a német birodalom, illetve a bécsi udvar (különösen a meggyilkolt, egyébként magyargyűlölő trónörökös: Ferenc Ferdinánd) körül gyülekező katonai vezetők erőszakossága hajszolta bele Tisza István miniszterelnököt a háború gondolatának elfogadásába, annak ellenére, hogy 1914-ben Magyarország és általában a Monarchia sem katonailag, sem gazdaságilag, sem politikailag nem volt felkészülve egy többfrontos háborúra. Az osztrák-magyar hadsereg hosszú időn keresztül a lényegesen gyengébb Szerbiát sem volt képes térdre kényszeríteni, és az 1916-ban hitszegő módon Erdélyre támadó Romániát is csak német segítséggel tudta legyőzni. A Monarchia vezetése igen sok stratégiai hibát követett el, például képtelen volt arra, hogy a korábban szövetséges Olaszország esetében legalább a semleges státusz megőrzését elérje, holott az olaszokkal Trieszt és Trentino átengedése fejében kompromisszumot lehetett volna kötni, ott szinte teljesen olasz lakosság élt, és az olaszok által követelt terület lényegesen kisebb volt annál, mint amelyről Ausztriának végül le kellett mondania.

A magyar nép sohasem táplált ellenséges érzéseket az olaszokkal szemben, akik nem sokkal korábban még baráti nemzetnek számítottak, már csak a Torinóban menedéket kapott Kossuth és a Garibaldi mellett küzdő magyarok miatt is. A Monarchia hadserege különben egyedül az olasz fronton szenvedett vereséget: Szerbia és Románia legyőzött állam volt, Oroszország pedig kivált a háborúból a bolsevista hatalomátvitel és a polgárháború következtében. Ha a magyar csapatok nem véreznek el az Isonzó és a Piave mellett, nagyrészt épségben maradt volna az ország védelmére felhasználható katonai erő. A világháború utolsó hónapjaiban egy közel egymillió, nagyrészt magyar nemzetiségű katonából álló hadsereg állott fegyverben az ország déli határainál, ennek nagy részét jó eséllyel lehetett volna az országterület védelmére mozgósítani. A francia, az angol és az amerikai kormány nem lett volna hajlandó nagyobb véráldozatot hozni azért, hogy Románia és az új csehszlovák állam magyarok által lakott nagyobb területekre is kiterjessze uralmát.

Ugyancsak súlyos stratégiai hiba volt az, hogy IV. Károly király 1917-es különbéke kísérletei végül kudarcot szenvedhettek. Ez a kudarc nem egyedül a német szövetséges erőszakos közbeavatkozásának az eredménye volt, a Monarchia katonai és politikai vezetésének nagy része is értetlenül és ellenségesen fogadta az ifjú király jó szándékú – és mindenképpen stratégiai előrelátásról tanúskodó – kezdeményezését, a különbéke-kísérlet egyetlen következménye így az uralkodó tekintélyének megrendülése lett. (Márpedig erre a tekintélyre erősen szükség lett volna a háború végeztével!) IV. Károly próbálkozása idején a monarchia és természetesen Magyarország feldarabolása még egyáltalán nem tartozott az antant-hatalmak háborús céljai közé, ellenkezőleg, mind az angol, mind az amerikai kormányzat a dunai nagyhatalom fenntartása mellett nyilatkozott: London hagyományosan az európai egyensúly nélkülözhetetlen tényezőjének tekintette a kettős monarchiát, Washington pedig (helyesen) meg volt győződve arról, hogy egy közép-európai federáció (ugyanis ez felelt volna meg Wilson elnök elképzeléseinek) hitelesebben tarthatja fenn a térség belső békéjét, mint az egymással versengő, mindig kisebbségi sérelmeket eredményező, mindig irredentára hajlamos, következképp politikai frusztrációktól gyötört kisállamok szervesen konglomerátuma. A történelem aztán messzemenően igazolta az angol és amerikai fenntartásokat, nagy kár, hogy sem London, sem Washington nem tartott ki mellettük. Ha akkor megfontoltabban ragaszkodnak eredeti straté-

giai meggyőződésükhöz, talán egészen más irányt vett volna a közép-európai, mi több, az európai történelem.

A világháború végeztével a korábbi világpolitikai megfontolások és a magyar politikai műhelyekben kidolgozott konszolidációs tervezetek mindenesetre elveszítették jelentőségüket. Ismeretes, hogy a párizsi békekonferencián az Egyesült Államok küldöttsége annak ellenére, hogy az USA hathatós katonai és gazdasági támogatása nélkül az antant esetleg alulmaradt volna a háborús küzdelemben, nehéz helyzetbe került, és alig vett részt a konferencia döntéseinek kidolgozásában, sőt az amerikai békeküldöttség kedvetlenül visszatért Washingtonba, és nem írta alá a trianoni okmányokat. Az angol kormány több alkalommal kifejezte elégedetlenségét a kialakítandó békerendszerrel szemben, Olaszország méginkább elégedetlen volt, minthogy az eredeti ígéretekkel ellentétben Dalmáciáról, amely történelmi értelemben az olasz kultúra terrénuma volt, az új délszláv állam javára le kellett mondania. Így a békerendszer nagyrészt a francia politikai akaratot érvényesítette, ez pedig az 1871 óta titokban ápoló németellenes revanche-vágyhoz igazodott, a közép-európai régió tekintetében pedig alárendelte magát a Monarchia és a történelmi Magyarország romjain létrejövő kisállamok: Cseh-Szlovákia, Románia és a Szerb-Horvát-Szlovén Királyság rendkívül ambiciózus, semmiféle mértékletességet nem ismerő, államépítő és területszerző érdekeinek. Ha a háború „német” volt, minthogy kierőszakolásában a császári Németország játszotta a fő szerepet, a béke „francia” lett, és a francia békecsinálók messze elmaradtak attól a mértékletességtől és józanágtól, amelyet (nagyrészt az osztrák Metternich hatására) a napóleoni háborúkat lezáró Bécsi Békekonferencia tanúsított akkor, midőn a restaurált francia királyság határait megállapította, és például Elzászt és Lotharingiát nem juttatta vissza német fennhatóság alá. A békefeltételek megfogalmazása tekintetében a francia politika feladta a maga korábbi méltányosságát és józanágát is abban a hiszemben, hogy az utódállamok majd jobban fékentarthatják a német és az orosz terjeszkedési politikát, közelebbről a bolsevizmus fenyegetését, mint egy kompromisszumokra épülő közép-európai államszövetség. Mindebben, miként az mára jól tudható, Párizs erősen csalatkozott, és a francia politikai vezetés nem egy kiváló képviselője, legutóbb Mitterand elnök és Balladur egykori miniszterelnök volt kénytelen elismerni, hogy a trianoni rendezés,

miközben súlyos igazságtalanságokat tartalmazott és okozott, valójában nem érte el a kívánt eredményeket.

A békeszerződés, amelyet két jelentéktelen (és a közéletből csakhamar eltűnő) magyar politikus írt alá, végül is a világtörténelem egyik legkíméletlenebb államközi szerződése lett, amely Magyarországot teljes mértékben régi és új szomszédai zsákmányszerző törekvéseinek rendelte alá. A történelmi magyar állam (és ennek jogi formulája a százötven esztendeig tartó török hódoltság idején is fennmaradt) Horvátország nélkül (amely nem volt a magyar állam része, csupán Szent István koronájának egyik országa: Magyarország „társországa”) 283 ezer négyzetkilométernyi területet birtokolt, ebből a csonka ország birtokában 93 ezer négyzetkilométer maradt, a 18,2 millió lakosság 7,6 millióra csökkent: az országterületnek így csupán 30 %-a, a lakosságnak csupán 42 %-a maradt magyar szuverenitás alatt. Románia 102 ezer négyzetkilométernyi területet kapott (ez több volt, mint a Magyarországnak meghagyott terület) 5,2 millió lakossal, akik közül az 1910-es utolsó osztrák-magyar népszámlálás szerint 1,66 millió (az 1918-as becslések szerint 1,8 millió) volt a magyar. Csehszlovákia 63 ezer négyzetkilométerhez jutott, 3,5 millió lakossal, közöttük 1,1 millió magyarral, Jugoszlávia (Horvátországot nem számítva) 21 ezer négyzetkilométert kapott, 1,6 millió lakossal, közöttük 461 ezer magyarral, Ausztria 4 ezer négyzetkilométert, 292 ezer lakossal, közöttük 26 ezer magyarral, ezen kívül Lengyelország is kapott két kisebb területet a Tatra környékén, Olaszország pedig Fiumét szerezte meg, amelyre egyébként a délszláv állam is igényt tartott, holott a kikötőváros lakosságának többsége olasz volt. Közel három és félmillió magyar: a magyarság lélekszámának egyharmada került idegen és vele szemben ellenséges érzületet tápláló és általában a magyar nemzeti identitás elfojtására törekvő kormányzatok uralma alá. Emellett a régi Magyarország társadalmában és közéletében általában jól elhelyezkedő németeket (szászokat, svábokat, cipszereket) is merőben új állami keretekbe kényszerítették a békeszerződés rendelkezései, az ő számuk is meghaladta az egymilliót. Ilyen módon a régi Magyarországtól az utódállamokhoz került tíz és félmillió főből nagyjából négy és félmillió, vagyis az elcsatolt lakosság negyvenhárom százaléka etnikai és kulturális értelemben idegen elemként került az újonnan létrehozott nemzetállamokba.

Ha meggondoljuk, hogy a történelmi Magyarország lakosságának (Horvátország nélkül) ötvennégy százaléka volt magyar és csak negyvenhat százaléka

nem magyar, meg kell állapítanunk, hogy a trianoni rendezés nem vitte közelebb a térséget ahhoz az igazságos megoldáshoz, amelyet hosszabb távon a magyar közvélemény is elfogadhatott volna, és mint akár a két világháború közötti időszakban, akár az utóbbi húsz évben kiderült, nem tudott érdemleges eredményeket felmutatni a térség konszolidációjában sem: a három „trianoni” állam (Cseh-Szlovákia, Jugoszlávia és Románia) közül kettő a kommunista rendszer bukása után szét is esett. A régi Magyarország terület- és népességvesztésére nem találunk példát az utolsó kétszáz esztendő európai történetében, mindehhez képest jóval kisebb az a veszteség, amelyet például a háború miatt elsősorban felelősnek tartott Németországnak el kellett szenvednie.

Minden békerendszernek van valamiféle „ideológiai” és „jogi” megalapozása. A napóleoni háborúkat lezáró 1815-ös rendezés például a jogfolytonosság és a legitimitás elveire támaszkodott, Franciaországnak ilyen módon sikerült megőriznie azt a területet, amelyet az 1789-es forradalom, a forradalmi és a napóleoni háborúk előtt (a Bourbonok királysága idején) birtokolt. Az első világháborút lezáró békerendezés is rendelkezett természetesen jogi megalapozással, azonban nagy tévedés azt gondolni, hogy ennek egyetlen kritériuma „a népek önrendelkezési joga” volt, noha mind a román, mind a csehszlovák, mind a délszláv politika szüntelenül erre a jogelvre hivatkozott. Az a trianoni ítélet, amely a történelmi magyar terület hetven százalékát és a magyar népesség egyharmadát a szomszédos államok fennhatósága alá helyezte, tulajdonképpen három érvelési rendszerre támaszkodott. 1. Az etnográfiai elv a népesség etnikai összetételét vette kiindulásnak; ezt sohasem alkalmazták Magyarország javára, és így Csehszlovákia, Románia és Jugoszlávia vonatkozásában egyaránt igen nagy magyar tömbök kerültek idegen fennhatóság alá, közvetlenül a trianoni határ mentén: így a Partiumban, Kárpátalján, a Felvidéken és a Vajdaság Tisza menti területein. 2. A történelmi elv, amely a területek korábbi államjogi hovatartozását vette figyelembe; Magyarország ennek az elvnek az alapján semmiféle könnyítést sem kapott (holott például 3,5 millió németet csatoltak Csehszlovákiához, arra hivatkozva, hogy lakóterületük a történelmi cseh királysághoz tartozik). 3. Végül a gazdasági, közlekedési és stratégiai elv; ezt ugyancsak mindig következetesen alkalmazták Magyarországgal szemben, például a Dunától északra lévő magyar területek elcsatolásakor, ebben az esetben csehszlovák gazdasági érdekekre hivatkoztak, vagy az Arad-Nagyvárad-Szatmárnémeti-

Máramarossziget-sáv Romániának juttatása alkalmával, amikor, mint ezt Palotás Zoltán *A trianoni határok* című 1990-ben megjelent könyve kimutatta, az szolgál indokul, hogy az itt (magyar lakosságú területen) húzódó vasútvonalra Bukarestnek szüksége van. Magyarország esetében egyaránt elestek az etnikai, történelmi és gazdasági-stratégiai kritériumok, és valójában minden helyi vitát Magyarország kárára oldott meg a békekonferencia; az országot tulajdonképpen hadizsákmánynak tekintették, amelyből minden jelentkezőnek bőven osztogatni lehet.

Az Apponyi Albert által vezetett békedelegáció igen sokat (ámbar eredménytelenül) fáradozott azon, hogy enyhítse a kíméletlen békefeltételeket. Az elmúlt évtizedek során többször Apponyi szemére vetették, hogy a teljes és integer történelmi Magyarország fennmaradásáért szállt síkra és nem tett határozottabb javaslatot arra, hogy a vitatott területek hovatartozását a rajtuk élő lakosság népszavazás útján maga döntse el. Ez nem felel meg a tényeknek, minthogy mind Apponyi általánosságban, mind a magyar békedelegáció dokumentumai konkrét formában a népesség megkérdezését javasolták. Apponyi maga a területi döntések egyetlen valóságalapjának a népszavazás rendszerét tekintette, mondván: „a valóság megállapítására rendelkezésükre áll az eszköz, egyszerű, de egyetlen eszköz, amelynek alkalmazását hangosan követeljük, hogy e kérdésben tisztán lássunk. És ez az eszköz a népszavazás. Amidőn ezt követeljük, hivatkozunk Wilson elnök úr által oly kiválóan szavakba öntött nagy eszmére, amely szerint az emberek egyetlen kapcsolata, az államok lakosságának egyetlen része sem helyezhető akarata, megkérdezése nélkül, mint valami marhanyáj, egy idegen állam fennhatósága alá. Ennek a nagy eszmének nevében, amely különben az erkölcsi alapon nyugvó egészséges emberi felfogásnak egy axiómája, követeljük a népszavazást hazánk azon részeire vonatkozólag, amelyeket tőlünk most elszakítani akarnak. Kijelentem, hogy előre is alávetjük magunkat e népszavazás eredményének, bármi legyen is az. Természetesen követeljük, hogy a népszavazás olyan körülmények között tartassék meg, hogy annak szabadsága biztosítva legyen.”

Ez a szabadság azonban akkor és ott: 1920-ban, a párizsi tárgyalásokon már senkit sem érdekelt – a Trianon-palotában aláírott békeokmány valójában megpecsételte Magyarország sorsát: jórészt ennek (meg az éppen csak születőben lévő magyar demokrácia 1919 márciusi korai „öngyilkosságának”) a következménye volt a húszas években lezajlott antidemokratikus restauráció, a harmincas évek berlini elkötelezett-

sége, a második világháborús hadbalépés – vagyis Magyarország huszadik századi tragédiáinak sorozata. Ahogy Mohács annak idején megszabta a korábban virágzó magyar királyság végzetét, úgy szabta meg Trianon a huszadik századi Magyarországot. A trianoni rendszer és következményei rányomták bélyegüket a huszadik századi magyar történelemre: meghatározták a két világháború közötti kormányok politikáját, a társadalom belső viszonyait, a második világháborús katonai részvételt, az 1947-es újabb békerendezést és sok tekintetben a mögöttünk lévő kommunista évtizedeket is, amelyek az elszakított magyarság minden korábbinál erőszakosabb elnyomását és a nemzeti érdekeket szolgáló intézmények felszámolását hozták magukkal. A békeszerződés rendelkezései olyan kegyetlenül darabolták fel a történelmi Magyarországot, hogy a létrejött helyzetet a magyarság azóta sem tudta lelkiileg feldolgozni és elfogadni. A trianoni döntést, amelynek fenyegetését már 1918 utolsó napjaitól érezni lehetett (a cseh, a román és a szerb csapatok, a korábban kötött fegyverszüneti megállapodások rendelkezései ellenére, ekkor kezdték megszállni a később annektált területeket) elkeseredéssel és szinte hitetlenkedve fogadta a magyar közvélemény. A magyar területek mindinkább előrehaladott megszállása nyitott utat az 1919-es bolsevik hatalomátvétel előtt, minthogy a Károlyi Mihály vezette köztársasági kormány a proletárdiktatúra kikiáltásától (valamint szovjetorosz segítségtől) remélt, hogy meg lehet védeni a történelmi államterületet. Ettől fogva szinte minden stratégiai döntés háttérben ott rejtett a Trianon által előidézett igazságtalanságok orvoslásának kényszere.

Trianon – Mohács óta – a legfájóbb sebet ejtette a magyar nemzet testén, és teljesen természetes dolog volt az, hogy a Trianon utáni korszak magyar közvéleménye, nemcsak a hivatalos politika, hanem a szellemi élet és a magyarság legszélesebb tömegei sem fogadták el a diktatórikus békerendszer minden következményét. Trianon mindazonáltal nemcsak magyar tragédia volt: összeomlását és állandósult válságát okozta a közép-európai összefogás eszméjének is, annak az eszmének, amelyet korábban (a 19. században) Kossuth Lajos és gróf Teleki László, később (a 20. században) Jászi Oszkár, Ady Endre és Németh László képviselt. Trianon előtt voltak reményei és lehetőségei egy ilyen összefogásnak: a történelmi Magyarország népei közötti méltányos kiegyezésnek, egy „keleti Svájc” jellegű államszervezet létrehozásának, akár a terület igazságos megosztásának (amely természetesen a magyarság számarányát is figye-

lembe veszi), végül a Duna-medence konföderatív átalakításának. Trianon után ezek a történelmi stratégiák lényegében lekerültek a politika napirendjéről. A rendezéssel legkevésbé sem a történelmi igazságtétel jutott érvényre, hanem a fanatikus nacionalisták zsákmányoló szenvedélye és a kisebbségi sorba került és kényszerített népcsoportok létét és kultúráját fenyegető barbár intolerancia. Ezt a szomorú tényét Trianon után igen sok nyugati államférfi és szellemi kiválóság is elismerte, nemcsak az egy időben sokat emlegetett angol sajtómágnás: lord Rothermere, hanem olyan kiválóságok, mint az angol történetíró Toynbee, az egykori olasz liberális miniszterelnök Nit-ti vagy az olasz-svájci történetíró Guglielmo Ferrero, aki különben Bibó István mestere volt. De elutasította a trianoni rendelkezéseket az Egyesült Államok kormánya is, amely, miként ezt imént említettem, megtagadta a szerződés aláírását, és kételyeket érzett velük szemben Masaryk cseh-szlovák elnök is, akinek pedig nagy szerepe volt az első világháborút követő európai rendezés kialakításában.

Többen ráeszméltek arra, hogy Trianon nem csupán a magyarság tragédiája, hanem egész Közép-Európa, sőt egész Európa tragédiája. A szomszédos országok területi nyereségei nagyon is látszatnyereségek voltak, minthogy később ezek okozták a térség elszomorító politikai hanyatlását, pontosabban azt a folyamatot, amely által a közép-európai térség valósággal játékszerré vált a nagyhatalmak kezében. Ha a trianoni nagyhatalmak nem minden esetben a magyarság kárára akarták volna megoldani a háború utáni területi rendezést, akkor valójában létre lehetett volna hozni egy olyan helyzetet, amely kölcsönös kompromisszumokra épül, a megegyezéses rendszer pedig elvezethetett volna a közép-európai térség egységének helyreállításához. Lehetőség nyílt volna arra, hogy a létrejövő nemzeti államok között egy idő után az integrációs törekvések nyerjenek teret, és ezek az államok végül valamilyen (föderatív, konföderatív) államszövetségbe tömörüljenek. Ennek a kívánatos államszövetségnek a létrejöttét, sőt még a lehetőségét is egyértelműen Trianon akadályozta meg.

Az, hogy a közép-európai kis országok képtelenek voltak szövetkezni és egymással összefogni, nos, ez vezetett a régió teljes politikai hanyatlásához és dezintegrációjához, mondhatnám így is, balkanizálódásához; végső soron pedig ez nyitott utat a Hitler, majd Sztálin által kierőszakolt hódítások és a csatlósállami rendszer előtt. Ez tette lehetővé azt, hogy az egymástól elszigetelt, kölcsönösen gyűlölködő, egymásra kölcsönösen féltékeny országok sorra áldozatul es-

hettek annak a nagyhatalomnak, amelyik éppen be akarta kebelezni őket. Trianon olyan történelmi tragédia, amelynek súlya is bélyeget nyom Közép-Európa sorsára, és súlyosan megterheli az itt élő népek kapcsolatait – most például a magyar-szlovák kapcsolatokat. Mindenekelőtt azonban megterhelte a magyar történelmet és a nemzet kollektív emlékezetét. Súlyos frusztrációkat okozott, és nagymértékben felelős azért, hogy a harmincas és negyvenes évek magyar kormányai a nemzet távlatosabb érdekeit háttérbe szorítva és a józan stratégiai gondolkodást figyelmen kívül hagyva az országot az európai jobboldali diktatúráknak kötelezzék el, és történelmének egyik legpusztítóbb háborújába vezették. Kétségtelen, hogy a két világháború közötti korszak minden más megfontolást elutasító politikai meggyőződését és szándékát a területi revízió jelentette, ennek a meggyőződésnek és szándéknak az indítéka azonban nem valamiféle imperialisztikus területszerző stratégia volt, hanem az elszenvedett igazságtalanság jóvátételének mindent legyőző akarata. Egyszerűen nem volt és nem lehetett magyar kormányzat, amely belenyugodott volna a Trianonban hozott ítéletbe, minthogy ezt az ítéletet a nemzet szinte egyöntetűen elvetette, és igazságtételt követelt.

A magyarság nemcsak területi, gazdasági és hatalmi pozíciókat veszített el a trianoni döntések következtében, hanem súlyos lelki sérüléseket is elszenvedett. Ezek a lelki sérülések aligha gyógyulhattak meg az elmúlt évtizedek során, minthogy a kisebbségi

sorsba taszított magyar közösségeket mindig újra és újra megsérti az intoleráns államnemzeti politika. Mint ahogy az etnokratikus ideológia és államrezon mindig újra lehetetlen helyzetbe hozza a közép-európai integrációs törekvéseket is. Márpedig a régió belső kiengesztelődése és nemzeteinek együttműködése nélkül nemigen képzelhető el az európai felzárkózás és csatlakozás történelmi stratégiájának sikere sem. A magyarság trianoni sérelmeit ezért az európai nemzetek közösségének keretei között kellene orvosolni: felelős magyar politika most – közel száz esztendővel Trianon után – nem törekedhet (kivált erőszakos eszközökkel) a határok revíziójára: egy ilyen törekvés nem nyerné el a nemzetek közösségének támogatását, arra azonban mindenképpen törekednie kell, hogy a határok túloldalára került magyar közösségek biztonságban és háborítatlanul, kollektív jogok és kulturális autonómiák birtokában őrizhessék és fejleszthessék nemzeti identitásukat, és a politikai határok ne választhassák el egymástól az anyaország és a határon túli közösségek magyarjait. Mindehhez nagy szükség van a mindenkori magyar kormányok és a magyar civil társadalom, valamint a kisebbségi magyar szervezetek és közösségek erős eltökéltségére és szívós munkájára, a szomszédos kormányok és az ottani közvélemény demokratikus helyzetmegítelésére és magatartására, valamint az európai közösség, az európai intézmények következetes figyelmére és támogatására. E három tényező közül egyik sem lesz nélkülözhető.

Jeges Ernő: Szent István felajánlja a koronát Szűz Máriának, a pomázi plébániatemplom oltárképe, 1951